

Slávina.

Kaj storil si ljutim bogovom Črtom,
Kaj bóginji hladni Moráni, Krut,
Da spavaš ogrnjen z mrtvaškim prtom,
S solzami dvorjanov zvestih posut?

Na té se Slávina žena ozira,
Ko róсна cvetica na tèmni oblak.
Glasóvi vršé strahú in nemira,
Vojaku šepeče skrivno vojak:

»Na pir je Hinek kralja, kraljico
Povabil v najlepši svojih gradóv;
Ko jasno nebó je rodilo danico,
Prinesli so mrtvega kralja domóv.«

Med dvórnimi vitezi hladno truplo
Saksonski králjevič Hinek rosí,
Skriváj na njegovo lice osuplo
Obrača Slávina žarne očí.

Sloveni iz cvétnih polabskih krajev
Prihajajo kralja na dvor milovát.
Z otoka iz svetih rujanskih gajev
I žréc prihití Svetovidov, Nerát.

Zaplaka górkó ob mrtvem kralji,
Pogleda Slávino, Hinka temná,
Razporje si rizo v globokom žalji,
Potóži dvoru glásno takó:

»Zakaj li pustila je sokolica
Sokólovo ródno gnezdo, zakaj?
Iz tuje dežéle neverna ptica
Priplavala z orlom sovražnim nazaj.

»Zasekala smrtne sta rane sokolu,
Pehnila na volhko krilo ga tál,
Da vladala bi samá na prestolu
In smelo zrla z visokih skál.«

Umolkne duhovnik — králjevič vrisne,
Na durih odskoči železni zapáh.
Sloveni jeknejo, hipno zablísne
Sto méčev med vrati v saksonskih rokáh.

»Sežgíte kralja, uklónite čéla!
Pretí vam méčev nemila réz.
Saksoncev bodi polabska dežéla,
In mladi králjevič bodi ji knez!«

Poljubi Krutov obraz morilka,
Ozrè se na Hinka, na šumni zbor,
Vztrepeče, kakor ob vetru bilka,
In blazna ostavi Slávina dvor . . .

Filodem.

Višja ukazuje moč . . .

»Dókler pómlad pestrokrila
Bivala je še pri nas,
Tvoja pesem je glasila,
Nje mogočen bil je glas.
»Zima prišla je ledéna,
Pesmi tožno se glasé;
Mrtva njih je moč ognjúna,
Pesmi lépe v srci — spé!«

Ni takó, mladenka zala,
Pevca ne umeješ ti:
Pómlad ni mi pesmij dala,
Zima vzela mi jih ni.

Srečo pójem in nezgodo
Bodí pómlad, zime noč;
Kakšne pa naj pesmi bodo,
Višja ukazuje moč! . . .

Rástislav.

